

Minneord: Lise Valla

TEKST

Inge-Arne Teigset

Tove Mathiesen

PUBLISERT 1. mars 2006

Lise Valla døde 24. november 2005, 61 år gammel.

Lise var spesialist i klinisk psykologi, og hun har arbeidet innenfor mange ulike områder av psykisk helsevern. Hun har erfaring fra familierådgivning, organisasjonsutvikling og barnevern. Sin siste kliniske jobb hadde hun som psykologspesialist i psykiatrisk fagteam ved Oslo Fengsel, tilknyttet Ullevål Universitetssykehus. Her fikk hun brukt både sin lange erfaring, sin kreativitet, sin varme og menneskelighet i møtet med de innsatte. Lise slet med kronisk sykdom, og det smertet henne at hennes nedsatte førlighet gjorde jobben mer og mer praktisk vanskelig. Men med sitt ukuelige pågangsmot ville hun ikke slutte å arbeide for sine klienter, og hun så frem til å begynne ved en annen avdeling ved sykehuset der det praktiske var tilrettelagt. Lise hadde studenter i praksis – og hun likte å utfordre også dem på sin modige og utradisjonelle måte.

Lise synliggjorde tidlig psykologisk kunnskap og behandling via både fjernsyn, ukeblader og bøker. Mange husker fortsatt hennes modige serie på TV med fokus på samlivsspørsmål og personlig utvikling. Andre husker henne som Kvinnepsykologen i Kvinner og Klær tidlig på 90-tallet. Her knyttet hun fagkunnskap sammen med sin interesse for eventyr og historier – og tok opp mange viktige temaer.

Lise var også forfatter, og i sitt forfatterskap ga hun flere psykologiske temaer et skjønnlitterært preg. Hun debuterte i 1986 med boken *Vandring i mitt landskap*, der hun presenterte seg som en vandrer i et indre landskap. Også hennes niende bok *Kvinner som vandrer med tiden* har et vandringstema. I denne kombinerer hun både psykologisk kunnskap og ulike eventyr, myter og historier. Denne boken ble den siste hun rakk å gjøre ferdig før hun døde etter lang tids sykdom. Trass i at hun slet med kronisk sykdom gjennom store deler av livet, var Lise alltid full av pågangsmot. Hun hadde mange tanker om fremtidige reiser og bokprosjekter.

Lise var en frodig og utfordrende samtalepartner – og et varmt medmenneske. Vi er flere som savner henne nå, og vi ser med takknemlighet og glede tilbake på mange gode samtaler. Lise var også en stolt, nesten litt tussete bestemor, som hun selv sa, og vår medfølelse og tanker går til hennes to døtre og deres familier.

For kollegaer ved Ullevål Universitetssykehus og i Osloavdelingen av NPF

Teksten sto på trykk første gang i Tidsskrift for Norsk psykologforening, Vol 43, nummer 3, 2006, side 278

TEKST

Inge-Arne Teigset

KONTAKT: npfoslo@zinus.no

Tove Mathiesen, For kollegaer ved Ullevål Universitetssykehus og i Osloavdelingen av NPF